

tagelsen af Loven af 28. Marts 1923, lige saa heldigt maa det siges at være, at det nu forelagte Lovforslag er Resultatet af en Overenskomst mellem de interesserede Parter.

Med Hensyn til de højerelønnede Tjenestemandsgruppers Stilling til Lovforslaget har Udvalget modtaget en Skrivelse fra „Danske Statsembedsmænds Samraad“, hvori der udtales Ønske om, at Forslaget maa blive gennemført i den forelagte Form. Denne Skrivelse vedføjes Betænkningen som Bilag.

Ikke mindst af disse Grunde kan Flerparten tiltræde Lovforslaget, som det foreligger, og indstiller det *uforandret* til *Vedtagelse*.

Et *Mindretal* (Jensen [Broby], S. C. Nørsgaard, Slesbager og Søren Svendsen) kan ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag, som forøger Statens Udgifter til Konjunktur- og Stedtillæg med ca. 93/4 Mill. Kr., hvorved den finansielle Balance i høj Grad forrykkes og Betingelserne for den vedtagne Valutaordnings gode Virkninger forringes.

Mindretallet mener, at man ved Revision af Loven om Konjunkturtillæget hovedsagelig bør holde sig indenfor den nuværende finansielle Ramme, og ud fra denne Betragtning er Mindretallets Ændringsforslag (Nr. 1) udarbejdet. Som sagt i Udvalget var det dog ikke noget Ultimatum; Mindretallet var villigt til Forhandling om Forandringer i Forslaget og til at gøre Indrømmelser, saafremt der var Mulighed for at opnaa Enighed. En Forhandling derom blev pure afvist af Udvalgets øvrige Medlemmer.

Angaaende Fordelingen af Konjunkturtillæget foreslaas der i Ændringsforslaget en Tredeling, hvoraf den sidste Del (vedrørende de ugifte Tjenestemænd under 35 Aar) afkortes yderligere 1/3 til Fordel for de ældre. Tillige foreslaas det, at Konjunkturtillæget gøres bevægeligt efter Dyrtdstillæget, stiger eller falder og eventuelt helt forsvinder sammen med dette.

Et *Mindretal* (Johannes Lou, Parkov og Vesterager) anser det for paatrængende nødvendigt, at Tjenestemandsløven af 1919 snarest undergives en Revision med det Formaal at fjerne den ved de forskellige Tillæg skete Forrykkelse af Forholdet mellem Lønklasserne, saaledes som dette med alle Partiernes Tilslutning er fastslaaet ved Grundlønssatserne. Jo mere man maa opgive Haabet om, at disse Tillæg skulde være midlertidige, des stærkere maa Kravet om en Revision blive; thi kun gennem en saadan kan der tages et rimeligt Hensyn til det Krav om en betydende Lønforbedring, som er rejst fra de Tjenestemandsklasser, til hvilke der stilles særlige Krav, og som i en Aarrække har levet paa Lønninger, der ikke — for nogle Klassers Vedkommende saare langt fra — har givet Dækning for Dyrtiden. Det er efter Mindretallets Skøn i Samfundets velforstaaede Interesse, at dette Krav imødekommes samtidig med, at Tjenestemændenes Antal begrænses det mest mulige. Maalet maa være for hele Tjenestemandsklassen: faa, men vellønnede Tjenestemænd.

Under Hensyn hertil har Mindretallet stillet Ændringsforslag om, at Revisionsbestemmelserne i Tjenestemandsløvens §§ 88 og 101 bortfalder, for at disse Bestemmelser ikke skulde være til Hinder for en snarlig, almindelig Revision af Tjenestemandsløvens Lønninger.

Mindretallet har ikke kunnet genfremsette det i 1923 i Udvalget stillede Ændringsforslag, fordi Udgiften derved vilde beløbe sig til 11,6 Mill. Kr., og Mindretallet har anset det for nødvendigt nu at begrænse Udgiften til det i Lovforslaget angivne Beløb paa 9,7 Mill. Kr. Allerede under Lovforslagets 1ste Behandling udtalte Mindretallet, at det fandt en Forbedring af i hvert Fald visse Klasser af Tjenestemændenes Løn for paakrævet, og at det derfor, for saa vidt fornøden finansiell Dækning fandtes, kunde gaa med til en Forhøjelse af Konjunkturtillæget. Da den i 1923 fastlagte Nedgang alene ramte Konjunkturtillæget, har Mindretallet ment,